

Odbiornik radiowy Rozyna

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:

II poł. lat 60. XX w.

Miejsce powstania:

, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:

wys.: 195 cm, sze.: 290 cm, dł.: 152 cm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i

Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane

obektu: domena publiczna. Opis

kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL

(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -

Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 58/V/11

SŁOWA KLUCZOWE

analogowy, czas wolny, dźwięk, eksport,
elektronika, fale radiowe, komunikacja,
miniaturyzacja, muzyka, nagłośnienie,
odtworzenie dźwięku, prąd, PRL, propaganda,
przemysł, radio, sprzęt RTV

Odbiornik radiowy Rozyna był konstruowany i sprzedawany w 1962 roku przez Zakłady Radiowe im. Marcina Kasprzaka w Warszawie. Odbiornik wyróżnia się małymi wymiarami, co udało się osiągnąć, dzięki zastosowaniu miniaturowych elementów konstrukcyjnych i równie niewielkich podzespołów. Odbiornik pozwala na odbiór fal radiowych w zakresie krótkim, średnim i długim z możliwością modulacji amplitudy (AM). Ze względu na osiąganą parametry, stosunkowo niską cenę i mały rozmiar, Rozyna cieszyła się dużą popularnością. To zasilana sieciowo, przy użyciu autotransformatora, superheterodyna, która posiada trzy lampy elektronowe i prostownik selenowy. Chassis urządzenia jest montowane w obudowie poprzez wsunięcie go w dwie prowadnice na ściankach bocznych. Układ elektryczny urządzenia jest identyczny jak w odbiorniku Figaro. Urządzenie posiada głośnik magnetoelektryczny Tonsil GD 9,5x14,5/1,5. Odbiór częstotliwości radiowych umożliwia wbudowana nieruchoma, kierunkowa antena ferrytowa. Oznacza to, że dla poprawienia jakości odbioru, konieczne jest manipulowanie całym odbiornikiem, tak by antena odbierała sygnał w optymalnym położeniu. Antena ferrytowa działa na zasadzie sprzężenia z polem magnetycznym fali elektromagnetycznej. Jest to obwód elektryczny nawinięty w formie cewki na podłużny rdzeń wykonany z niemetalicznych materiałów ceramicznych, które wykazują właściwości ferromagnetyczne, czyli takie w których materia wykazuje własne, spontaniczne namagnesowanie. Osiąga się je za pomocą przepływu ładunków magnetycznych przez zwoje cewki okalające rdzeń ferromagnetyczny. Odbiornik produkowano w dwóch obudowach – bakelitowej i drewnianej. Urządzenie w obudowie bakelitowej miało kształt zbliżony do prostopadłościanu, ażurowe rastrowanie ścianki frontowej i pochyloną do wnętrza podłużną, acz wąską skalę. Odbiornik w obudowie drewnianej jest nieco krótszy, jego szerokość jest nieznacznie większa od długości skali, ścianki boczne pochylono do siebie łącząc je lekkim łukiem ze ścianką grzbietową. Nad skalą znajduje się perforacja w formie poziomych żaluzji ułożonych w trzech kolumnach, za którymi ukryty został głośnik. Po prawej stronie, z boku znajduje się suwak uruchamiający przetłącznik obrotowy zmiany zakresu odbieranych fal. Na skali umieszczono dwa pokrętła – prawe do regulowania siły głosu, lewe do strojenia. Rozynę produkowano w trzech wersjach, oprócz podstawowej, do użytkowników trafiła Rozyna N (o zmienionej konstrukcji), a w latach 1962-1963 ponad dwa razy większa od pierwowzoru Rozyna 2, zaopatrzona w skokową regulację barwy tonu i elektronowy wskaźnik dostrojenia.

Opracowanie: Filip Wróblewski